Een indringend smeekgebed om verlossing

Psalm 39: 3, 5
Psalm 54: 1
Psalm 61: 1-3
Psalm 42: 5
Psalm 73: 13

Lezen: Psalm 61

Tekst: Psalm 61: 2-4

Geliefde gemeente, wat heeft Thomas het moeilijk gehad nadat zijn lieve Meester door de kruisdood gestorven was. Hij was zo vastgelopen met de weg die de Heere ging. Dit had hij niet kunnen begrijpen, dit had hij niet kunnen voorzien. Wat een moedeloosheid heeft zijn hart vervuld toen Christus gestorven en begraven was, en die grote steen voor het graf werd gerold.

Maar daar is het niet bij gebleven. Bij al die moedeloosheid en onbegrepen wegen kwamen er raadsels bij in zijn hart. Want de discipelen, zijn vrienden, zijn bij hem gekomen op die eerste dag van de week met zo'n wonderlijke, onbegrijpelijke boodschap. Hij kon het niet geloven. Christus zou opgestaan zijn. Nee, dat was te hoog, te groot om te geloven. En wilde het wel zo zijn, wilde hij wel tot dat geloof kunnen komen, dan was er maar één Die hem dat kon geven: de Heere alleen. Als Hij inderdaad opgestaan was, als Hij tot hem zou komen, ja, dan wilde hij eerst de littekens zien in Zijn handen en zijn eigen hand leggen in het teken van Zijn zijde. Dan, ja dan, zou hij geloven.

Zo ging een week voorbij nadat de discipelen deze boodschap aan hem gebracht hadden. Maandag, dinsdag, woensdag, en er gebeurde niets. De Heere bleef op afstand. Wat een moeilijke week moet dat voor Thomas zijn geweest. In gedachten zie ik hem daar zitten, ergens in de eenzaamheid in Jeruzalem, in de stilte. Ik zie hem daar zitten als een ellendeling, als een buitenstaander. Maar luister, ik hoor hem bidden, ik hoor hem zuchten, in stilte smeken. Een indringend smeekgebed dat ongeveer geklonken moet hebben zoals de woorden van onze tekst, als het gaat om de diepe betekenis: *O God, hoor mijn geschrei, merk op mijn gebed. Van het einde des lands roep ik tot U, als mijn hart overstelpt is. Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn. Want Gij zijt mij een toevlucht geweest, een sterke toren voor de vijand.*

Bij dat indringende smeekgebed willen wij vanmorgen stilstaan, gemeente. Dat is dan ook het thema voor de prediking: een indringend smeekgebed om verlossing. Misschien is het uw gebed wel vanmorgen, misschien is het jouw gebed, zo diep in je ziel. Een indringend smeekgebed om verlossing. We letten op drie gedachten:

1. Geboren in grote ellende.
2. Geuit vanwege totale afhankelijkheid.
3. Opgezonden met een sterke verwachting.

1. Geboren in grote ellende

Het opschrift van Psalm 61 laat ons heel duidelijk weten dat het een psalm van David is. De omstandigheden waarin deze psalm geboren werd in zijn hart waren echt hele moeilijke omstandigheden. Hij moest vluchten, jongens en meisjes. Koning David moest vluchten. Weet je voor wie? Voor zijn eigen kind, voor zijn eigen zoon Absalom. Weet je waarom? Absalom was

jaloers op zijn vader David. Absalom wilde koning zijn over Israël. Maar wilde hij inderdaad op de troon in Jeruzalem zitten, dan moesten er twee dingen gebeuren: zijn vader moest van de troon gestoten worden, ja, meer nog, zijn vader moest gedood worden. Daarom heeft Absalom een leger verzameld en wilde hij met dat leger naar Jeruzalem trekken om zijn bloedeigen vader gaan te vermoorden.

Maar David kwam erachter. Hij hoorde van deze moordplannen. Toen bleef er voor David nog maar één weg over: vluchten, vluchten uit de stad Jeruzalem. Zo heeft hij de stad verlaten en vluchtte hij in de richting van het oosten, de Jordaan over, totdat hij kwam aan de grenzen in het Over Jordaanse van het land Kanaän. Daar in het grensgebied verstopte hij zich. Het was, zo blijkt uit vers 3, het einde van het land. En daar, aan de grenzen van het land in het Over Jordaanse, is David in een zeer grote ellende terechtgekomen.

Want hoor eens, in die afgelegen streek, daar aan het einde van het land, in die grote eenzaamheid, klinkt zijn stem. Hij spreekt in onze tekst van een geschrei. Dat betekent vanuit het Hebreeuws dat hij heel luid zijn nood uitschreeuwde voor God. Want het is nogal wat als je eigen zoon je wil doden. Ja, zijn hart, zo zegt hij, raakte helemaal overstelpt. Zijn hart werd vervuld met angst, met benauwdheid, met grote vrees. Het woordje 'overstelpt' betekent zoiets, jongens en meisjes, het begon te stormen in zijn hart. In een andere psalm, die ook in deze omstandigheden is gedicht, maakt hij dat nog concreter. Dat is Psalm 42. Daar maakt hij duidelijk wat het overstelpt zijn van zijn hart is. Luister maar: *Ik zucht, daar kolk en afgrond loeit, daar het gedruis der wateren groeit. Daar Uw golven en Uw baren, mijn benauwde ziel vervaren*.

David was overstelpt, zijn zoon wilde hem doden. Maar er waren nog meer oorzaken waarom David in zo'n grote ellende kwam. Want weet u, deze opstand van Absalom tegen David bracht hem een woord van de profeet Nathan in herinnering. Waarom gebeurde dit? De oorzaak lag bij David zelf, namelijk vanwege zijn zonde met Bathseba en zijn moord op Uria, de man van Bathseba. Er staat in 2 Samuel 12 vers 10: *Nu dan, het zwaard zal van uw huis niet wijken tot in eeuwigheid, daarom dat gij Mij veracht hebt, en de huisvrouw van Uria, den Hethiet, genomen hebt, dat zij u ter vrouwe zij*. Hiermee sprak de profeet Nathan tot David uit dat binnen zijn gezin altijd het doodsgevaar zou blijven en dat er steeds weer in zijn gezinsleven spanningen zouden zijn met een dodelijke afloop. Ook nu moest hij weer vluchten, dit keer voor zijn eigen zoon Absalom. Daarom werd David ongetwijfeld, nu hij in die grote ellende gekomen was, herinnerd aan vroeger. De oorzaak lag bij hemzelf.

Maar er is nog iets, en eigenlijk maakte dat zijn ellende wel het allerergste en het allerdiepste. Want, gemeente, David was niet alleen ver van Jeruzalem verwijderd, niet alleen ver van zijn eigen paleis en gezinsleven verwijderd, maar hij was boven alles verwijderd van de tabernakel, de tent der samenkomst, dat is Gods huis. In vers 7 noemt hij het 'Uw hut'. En hij wist het, waarom die plaats met recht een hut was voor hem. Daar was hij veilig, daar was hij in de gemeenschap met God, daar mocht hij verkeren onder de vleugelen van de Allerhoogste, daar mocht hij proeven en smaken de verzoening door voldoening, bij het altaar. Maar daar is hij niet meer, daar kan David niet meer komen. En dat maakte zijn ellende zo groot. O, wat miste David nu de gemeenschap met de Heere? Wat voelde hij die grote afstand tussen God en zijn hart? Hij was met recht een van verre staande geworden, opnieuw een buitenstaander, een balling in verafgelegen streken. Nergens was hij veilig en nergens kon hij bij.

Zie, gemeente, in deze ellendige omstandigheden werd in zijn ziel dat indringende gebed geboren: *O God, hoor mijn geschrei, merk op mijn gebed. Van het einde des lands roep ik tot U, als mijn hart overstelpt is*. Wat kunnen we van dit gebed leren, gemeente? Allereerst dat ook wij

zelf, mensen zoals we hier zitten, kinderen, jongeren en ouderen, ook in een grote ellende terechtgekomen zijn. Door onze zonden tegen God dreigen overal de doodsgevaren. Overal loeren de doodsvijanden die het op onze ondergang gemunt hebben. Dat komt omdat wij, als die verloren zoon, bij de Heere zijn weggegaan in een verafgelegen land om daar zonder God te leven. We zijn met recht doodgeraakt in de zonden en de misdaden. We liggen onder de heerschappij van de duivel. En wie, wie zal ons uit zo'n toestand kunnen verlossen?

Heb je het ontdekt in je leven? Zijn dat werkelijkheden voor je geworden? Heb je dat woordje 'ellende' leren verstaan, dat je in een ellendige toestand gekomen bent en dat je daarmee buiten Gods gemeenschap staat? Als dat zo is, als dat een werkelijkheid voor je geworden is, dan kun je David in onze tekst zo goed begrijpen. Dan ben je geestelijk een zwerver geworden, een vluchteling. Dan verkeer je ook voor je waarneming, geestelijk wel te verstaan, in verafgelegen streken. Je hoort nergens meer bij. Je staat van verre met een bedroefd hart, met een verward hart, met een ontstemd hart. En toch, wonderlijk, verklaren kun je het niet. Hoe ellendig je je ook voelt, hoe je er ook buiten staat, maar zonder God kun je niet meer. Daarom schreeuwt je ziel tot God, tot de levende God.

Want je hebt wat ontdekt in het Woord van God. Ondanks je ellende, ondanks je onwaardigheid en dat je er buiten staat, heb je toch wat ontdekt in dat heerlijke Woord van God. Wat dan? Dat de Heere juist tegen zulke ellendigen zegt, tegen zulke buitenstaanders: *De HEERE heeft nooit gezegd tot het huis van Jakob: Zoekt Mij tevergeefs*. Bid maar, zonder ophouden, roep Mij aan in de dag der benauwdheid. Juist vanwege dat Woord, wonderlijk, is er toch iets in je ziel dat trekt naar God, dat doet roepen tot God en dat daarom je hand en oog opheft tot God: *O God, hoor mijn geschrei, merk op mijn gebed. Van het einde des lands roep ik tot U, als mijn hart overstelpt is*.

Gemeente, dat roepen, dat schreien tot God, dat is zo'n dierbaar hulpmiddel voor een bedroefde zondaar, voor zo'n van verre staande zondaar, om tot God te vluchten, om bij Hem alleen genade, verlossing, gunst en troost te vinden. Hoe zegt de dichter van Psalm 145 het ook alweer? *Hij is nabij, de ziel die tot Hem zucht; Hij troost het hart dat schreiend tot Hem vlucht; Dat ongeveinsd, te midden van de ellende, zich naar Gods troon met zijn gebeden blijft wenden*.

Kijk, en dat deed David nu ook toen hij in die grote ellende gekomen was. Toen werd in zijn ziel dat indringende gebed geboren, een gebed waarin hij zijn hart mag uitstorten voor God, waarin hij eerlijk zijn ellende mag omschrijven voor God en neerleggen aan Zijn voeten, maar tegelijkertijd ook een indringend gebed waarin hij zijn hartelijke begeerte mag neerleggen bij God. En wat is zijn begeerte dan? Misschien vertolkt het net je hart vanmorgen: *Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*. Daarmee begeerde David iets waarvan hij wist: ik kan het zelf echt niet, maar ik ben totaal afhankelijk van de Heere. Hij begeerde iets waarvan hij diep in zijn ziel geloofde: alleen God kan mij dat geven.

2. Geuit vanwege totale afhankelijkheid

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: geuit vanwege een totale afhankelijkheid. Ja, Davids ellende was zo groot dat hij begeerde door God daaruit verlost te worden. En met een sprekend beeld mag hij dat onder woorden brengen, een beeld dat hem tijdens zijn vluchttocht als het ware in de schoot geworpen werd. Want hij maakte op zijn vluchttocht iets mee wat nou precies de toestand van zijn hart verklaarde. En de Heilige Geest heeft het goed gedacht om dat een plekje te geven in Gods Woord, opdat het heden ten dage nog tot troost mag zijn voor zo'n arme zwerver, zo'n ellendige die van verre staat.

Wij hoorden zojuist dat David moest vluchten vanwege zijn zoon Absalom. Hij is tot aan de grenzen van het land Kanaän gekomen, in het Over Jordaanse. Dat is aan de oostkant van de Jordaan. En hij is daarmee terechtgekomen in een groot gebied vol hoge bergen. Het wordt de hoogvlakte van het Over Jordaanse genoemd. Daar had je van die hoge, kale rotsen en tussen die rotsen waren kloven. Normaal gesproken kabbelden daar, op de bodem van die kloven, kleine beekjes. Zolang er geen zware regenval naar beneden kwam, was je in zo'n kloof best wel veilig als je daar tussen die grote rotsen was bij zo'n smal, stromend, rustig beekje. Maar als er eens een zware regenval zou komen – en die waren heel zwaar in Israël – dan stroomden die kloven vol met water, zoveel water dat die rustige beekjes veranderden in snelstromende en kolkende rivieren, waarin je zo meegesleurd kon worden en zou kunnen verdrinken.

Uit de context van onze tekst en de woorden die David gebruikt, kunnen wij opmaken dat hij daar, ergens in die hoogvlakte van het Over Jordaanse, in zo'n kloof terechtgekomen is. Zie hem zitten, jongens en meisjes, in zo'n kloof, met die steile rotsen omhoog, bij zo'n kalm beekje, zo'n smal beekje, maar wel in de wetenschap dat er zomaar een zware regenval kan komen. David wist dat wel, dat dat zomaar kon ontstaan. Hij was een man van de natuur. Hoe dikwijls heeft hij niet in de natuur gezworven? Het is niet de eerste keer dat hij moest vluchten en in de eenzaamheid terechtgekomen is.

Als er nu toch eens, in het midden van de ellende waarin hij al is, ook nog eens zo'n regenval zou komen, dan is het helemaal verloren. Dan wordt hij meegenomen in de golven en zal hij verdrinken. Misschien heeft hij in de verte het geruis van zo'n regenval al gehoord. Dan staat hij bij dat beekje, opkijkend naar die hoge, steile rots. En wie kan hem hier verlossen? Dan klinken de woorden van onze tekst: *Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*. Want als ik daar boven op die rotssteen ben, dan ben ik veilig. Maar hier kan er zomaar een regenbui komen, en dan zal ik verdrinken.

Die ervaring op zijn vluchttocht paste nou precies bij de geestelijke toestand van zijn hart. Weet je wat David ten diepste begeerde? Om bij God te zijn, om nabij zijn God te zijn, om in gemeenschap met zijn Koning te mogen zijn. Maar dat was hij niet. Hij was voor zijn waarneming ver bij God vandaan, hij ervaarde die gemeenschap niet. Gemeente, toen hij daar stond in die kloof en hij keek op naar die steile rots, toen ontdekte hij in die rots zijn God. Toen zag David in een oogopslag in die steile rots het beeld van de Heere. En dat is zo Bijbels. We hoeven helemaal niet ver te bladeren om dat te bewijzen. Want als we van Psalm 61 naar Psalm 62 gaan, dan komen wij daar drie keer tegen dat David zijn God zijn rotssteen noemt.

Daarmee komen wij bij een diepte in onze tekst. Want als David zegt: *Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*, dan begeert hij ten diepste om te mogen schuilen bij God, om in de steenrots Christus te mogen komen. Want daar, daar alleen, is David veilig. Weet u hoe de rabbijnen onze tekst uitleggen? Weet u wat zij zeggen bij die woorden: *Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*? Dan zeggen de rabbijnen: dat ziet op de Tempelberg, daar waar het altaar staat, daar waar het bloed vloeit van de offerdieren. En is dat inderdaad niet de plaats waar God ook in het Oude Testament al, voor de ware gelovigen, Zich openbaarde in Christus aan een ellendige zondaar? Is dat niet de plaats waar Gods kinderen elke keer weer mochten ervaren: Hij is de rotssteen, Wiens werk, Wiens offer, verzoenend werk, volkomen is? Is dat niet de plaats waar David zo regelmatig mocht zijn en het ervaren heeft: *God zelf heeft deze berg begeerd ter woning, om aldaar geëerd, Zijn heerlijkheid te tonen; de Heere, Die hem verkoren heeft, Die trouwe houdt en eeuwig leeft, wil hier ook eeuwig wonen*?

Ja, dat wist David wel. Maar hij kan er niet bij. Het is te hoog. *Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*. In de grondtekst staat het eigenlijk nog sterker: *Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog is.* Niet 'te hoog zou zijn', alsof ik er misschien nog zelf op zou kunnen komen. Totaal niet. De rotssteen is voor mij te hoog. Daarmee werd alle mogelijkheden van Davids kant afgesneden. Hij kon het zelf niet meer. *Het is mij te hoog*, zegt hij.

Weet u, gemeente, dat is Gods werk. Verstaat u dat? Het is de Heere Zelf Die David op dit punt gebracht heeft. David kwam met zijn ellende voor God te staan, met zijn onmogelijkheden, opdat David opnieuw zich totaal afhankelijk zou weten van de Heere alleen. Want juist, juist als David moet door-leven: het is mij te hoog, welt dat gebed in zijn hart op: *Leid Gij mij, o Heere*.

Helaas zijn er mensen die hier niets van weten en niets van willen weten. Dat zijn mensen voor wie de verlossing nog nooit onmogelijk geworden is vanuit zichzelf. Dat zijn mensen die altijd menen het zelf wel te kunnen en te willen. Mensen die denken dat het geloof in Christus binnen handbereik is en dat je het elk ogenblik maar zo uit je binnenzak kan halen. Ze leven altijd op de toppen van het geloof. Ze kennen de strijd niet. En de toe-eigening van het heil, dat is ook iets wat een mens moet doen. Want ja, je moet toch geloven.

Maar wie werkelijk door de Heilige Geest wordt geleid, die komt wel achter zijn eigen onmogelijkheden. En dat valt niet mee, hè, als alles bij de handen wordt afgebroken en je het echt zelf niet meer kunt doen. Als je daar staat in de diepte van die kloof, voor die grote steenrots, met al je onmogelijkheden, met al je zonden, met heel je onwaardigheid, met zoveel aanvechting van de duivel, met zoveel ongeloof dat als golven over je hart gaat. Als je daar moet staan als een totaal failliete zondaar, als een uitgewerkte zondaar, met je totale onmacht, ja, in je verlorenheid. O ja, je weet het wel: als je op die steenrots zal zijn, dan ben je veilig. Daar is verlossing. Daar is Christus, Die Zelf de rotssteen is. Dat heb je wel ontdekt in het Woord van God. Daar zie je wel op. Maar ach, het is te hoog, het is te groot. Je kan er niet bij.

Dan denk ik terug aan de feestdagen van enkele weken geleden, Goede Vrijdag. Mogelijk heb je op Goede Vrijdag van verre gestaan en staar je op die rotsheuvel Golgotha. Je zag het kruis, er werd over gepredikt. Je zag de Christus aan het kruis, een bloedende Borg. Misschien zag je Zijn wonden wel, misschien zag je het bloed wel druppelen. En je hoorde Hem roepen: *Het is volbracht*. En je wist het, en je geloofde het: het is voor de kerk des Heeren. Als het Lam Gods heeft Hij hun zonden weggedragen. Als de Heere, de Kurios, heeft Hij Zijn bloed gegeven om Zijn kerk tot Zijn eigendom te kopen. En als die grote Held, Die God besteld heeft, heeft Hij de satan overwonnen. De vloek der wet is tot stilte gebracht, de toorn van God is tot stilte gebracht voor Gods kinderen, voor Zijn schapen. Maar voor u? Dat is te groot, dat is te hoog. Daar kun je niet bij. En zo sta je op afstand, starend naar die grote steenrots Golgotha. En je zucht met David mee: *Aan het einde des lands roep ik, als mijn hart overstelpt is. Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*.

En als het ooit anders zou worden in je leven, dan moet de Heere eraan te pas komen. Je voelt je met David totaal afhankelijk van Hem, Die alleen u op die rotssteen kan brengen. Of misschien stond je wel aan het begin van de hof van Jozef van Arimathea en sta je bij die andere rotssteen, dat graf, in een rots uitgehouwen, waar Christus begraven werd. Daar stond je te wenen vanwege je gemis van Jezus. Je Liefste is er niet meer. Het graf is open, het graf is leeg, maar uw Liefste is weg. En je begrijpt Gods weg niet meer.

Dan hoorde je anderen getuigen van een Paaszegen, van Paasvreugde. Je hoorde anderen spreken: Hij leeft, Hij is opgestaan uit de doden. En je sprak misschien wel kinderen van God die konden roemen in een Paaszegen. Je zag mensen waarbij deze Paastroost van hun gezicht straalde. En je hoorde hoe ze konden getuigen hoe de Vader Zijn Zoon heeft opgewekt tot

rechtvaardigmaking van Zijn kerk. Je geloofde het wel voor een ander, je zag de vreugde en de blijdschap van de ander. Maar zelf? Ach, je stond van verre. En je staarde op dat open graf, die rots. En ook daar zuchtte u met David: *Aan het einde des lands roep ik tot U, mijn hart is overstelpt. Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*.

O ja, je voelt het goed aan: wil ook ik kunnen delen in die Paaszegen, in die Paastroost, dan moet deze levende Jezus Zelf tot mij komen om mij op die steenrots te stellen. Want zelf kunt u het niet. U bent totaal afhankelijk van de Heere. Zeg, luister eens, dan heb ik zo'n machtige boodschap voor je, als dat de toestand van je hart is. Want weet u wat de Heere altijd doet en nog steeds doet? Hij maakt van uw verlegenheid Zijn gelegenheid. Juist als u met uw totale onmacht hier in Gods huis zit, wil Hij u vanuit uw machteloosheid doen zien op Zijn almacht. Waar u totaal vastgelopen bent in al uw onmogelijkheden, worden uw onmogelijkheden Gods mogelijkheden.

Daarom, u die zo van verre staat, die het zo in deze prediking kan meemaken omdat het de toestand van je ziel is: *Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*. O, hoor het toch: *Hoop op den HEERE, gij vromen; is Israël in nood, er zal verlossing komen, Zijn goedheid is zeer groot. Hij maakt op hun gebeden gans Israël eens vrij van ongerechtigheden*. Smeek het maar mee, smeek het maar mee: zo doe Hij ook aan mij. Kijk, als het zo ligt, dan begint er in je ziel een indringend smeekgebed te komen met een sterke verwachting.

3. Opgezonden met een sterke verwachting

Dat brengt ons bij onze laatste gedachte: opgezonden met een sterke verwachting. Kijk, gemeente, al stond David daar in die kloof van die steenrots, in die afgelegen streken, in al zijn machteloosheid, hij raakte niet wanhopig. Want de Geest, de genade en de gebeden waren werkzaam in zijn hart. En ondanks zijn ellende kon hij toch niet nalaten te roepen tot God, ja, met verwachting, met een sterke verwachting.

Want kijk eens naar onze tekst. Als David nou uitspreekt, zo indringend: *Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*, dan volgt er wat op in vers 4: *Want*. Dat is zo'n mooi, machtig woordje in onze tekst: *Want*. Dan komt hij met een reden waarom hij zo bidt en waarom hij vraagt: *Leid Gij mij, Heere, op die rotssteen*. Wat gaat hij zeggen? *Want Gij zijt mij een toevlucht geweest, een sterke toren voor de vijand*. Er lag een reden in zijn ziel, gemeente, om te bidden: *O God, leid mij*. En wat was die reden dan? Waar lag die reden dan? Nee, niet in David, maar in God.

Het was niet de eerste keer dat David moest vluchten. Het was niet de eerste keer dat hij in een hele grote ellende terechtgekomen was. Hoe menigmaal moest hij vluchten voor koning Saul, al eerder in zijn leven, die hem ook wilde doden. En wat heeft David toen ervaren? Steeds weer, als hij in de onmogelijkheden kwam, was daar de Heere zijn toevlucht. Dan was de Heere zijn toren. Dan was er als het ware een vurige muur rondom hem, zodat niet één vijand wat met David kon doen. Ja, steeds weer was de Heere zijn toevlucht, een schuilplaats, een sterke toren waar hij heen vluchten kon. Met andere woorden, in alle moeilijke omstandigheden die hij eerder heeft meegemaakt, stelde de Heere hem steeds weer op de rotssteen, dat is, in de gemeenschap met God. En elke keer heeft David het ervaren: *God is ons een toevlucht geweest en een sterkte; Hij is krachtiglijk bevonden een hulp in benauwdheden*.

Kijk, die eerdere verlossingen die de Heere gaf aan David, brengt de Heilige Geest hem de herinnering nu hij opnieuw in de onmogelijkheden gekomen is. Het is net alsof er iets in zijn hart begon te leven: *Ik zal gedenken hoe voor deze ons de HEERE heeft gunst bewezen; ik zal de*

wonderen gadeslaan, die Gij hebt van ouds gedaan; ik zal nauwkeurig op Uw werken en derzelver uitkomst merken, en in plaats van bittere klacht, daarvan spreken dag en nacht.

Spurgeon zegt zoiets moois in zijn verklaring bij deze tekst, in zijn psalmverklaring. Hij zegt: de ervaring, en daarmee bedoelt hij de bevindelijke ervaringen uit eerdere tijden, is de voedster van het geloof. En hij legt het uit: uit het verleden ontlenen wij redenen om in het heden te vertrouwen. Hoe waar is dat. Hoe dikwijls wil de Heere dat ook doen in het geloofsleven. Wat is het een geschikt middel om eerdere verlossingen, juist in tijden waarop je opnieuw in de ellende gekomen bent, opnieuw met de onmogelijkheden in aanraking gekomen bent, dat te gaan overdenken, en daarmee voor Gods aangezicht te verschijnen.

Ik las ergens: het is een middel wat zeer nabij is. Je kan in zulke grote moeilijkheden niet komen, of er is toch altijd weer dat middel om terug te denken aan eerdere verlossingen die de Heere heeft gegeven. En dan wil de Heilige Geest dit middel gebruiken, die vroegere verlossingen in herinnering te brengen, om opnieuw vertroost te worden, opdat het geloof weer versterkt zou worden, opdat er weer hoop en verwachting zou komen dat de Heere het weer wil doen. Al heb je het totaal niet verdiend, nee, dat niet, dat belijd je dan ook. Maar toch, Heere, zoals U het toen deed, wilt U het nu dan ook doen.

Weet u wat er dan wel eens kan gebeuren als je te midden van je ellende terug mag denken aan vroegere verlossingen? Dat je weer grote gedachten van de Heere krijgt. Ja, dat je zo'n krediet op de Heere krijgt dat er in je ziel gaat leven: *Nooit zal Hij laten varen wat Zijn hand begon*. Kijk, zo was het nou ook met David. En dat deed hem smeken, dat deed hem pleiten op Gods werk, ja, op God Zelf. Het is alsof ik hem hoor zeggen: *O God, leid Gij mij op die rotssteen. Want Gij, ja, Gij alleen zijt toch mijn toevlucht geweest. U bent toch mijn sterke toren geweest, Heere. En U bent toch Dezelfde, U verandert toch niet! U hebt mij in het verleden verlost, en U ziet mijn toestand. Ik hoef het U niet te vertellen, Heere, U bent een alwetend God. Verlos mij ook nu. U hebt het toch gezegd: In zes benauwdheden zal Ik u verlossen, en in de zevende zal het kwaad u niet aanroeren. En daarom, o God van het verleden, wees ook nu in het heden mijn Redder en mijn God. O Heere, ik ben wel ellendig en bedroefd, maar denk toch aan mij, Heere. Gij zijt toch mijn Hulp en mijn Bevrijder, o mijn God, toef niet*.

Kijk, zo smeekte David nou tot zijn God. Zo pleitte hij op Gods werk in het verleden. Toen gebeurde er wat in zijn hart. Toen hij zo, in het midden van al die ellende, dat indringende gebed opzond tot God, toen kwam er zoveel geloof in zijn gemeente, dat David kreeg te geloven dat de Heere hem zeker zal verlossen uit deze huidige toestand. Want in vers 5 zegt hij het: *En ik zal in Uw hut verkeren in eeuwigheden. Ik zal mijn toevlucht nemen in het verborgene Uwer vleugelen*. Hij zal weer thuis, hij zal weer in Gods huis komen, hij zal weer bij het altaar komen, waar hij door het geloof mag zien op het offer, op Christus. Gemeente, er zou voor David weer een tijd aanbreken, dat geloofde hij, dat de Heere het waar zou maken: *Hoe groot is Uw goedgunstigheid, hoe zijn Uw vleugelen uitgebreid. Hier wordt de rust geschonken, hier het vette van Uw huis gesmaakt. Een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken*.

Hoe zou dat nu kunnen komen? Hoe zou David dat kunnen geloven? Hoe zal dat voor David weer werkelijkheid kunnen worden, die ook in zichzelf een zondaar was en bleef, en die ook elke keer weer moest zeggen: ik heb geen recht, Heere, op een kruimel genade van U? Hoe kan hij dan toch zeggen: *Gij zijt mij een toevlucht geweest, een sterke toren*? Hoe durft David nog thans te bidden: *Leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn*?

Het antwoord vinden we in Psalm 61, namelijk in het 7e vers. Daar gaat David spreken over de Koning. En inderdaad, daar bedoelde hij allereerst zichzelf mee. Maar onze kanttekeningen

hebben het recht gezien. Zij zeggen: hiermee verstond David zichzelf en in het bijzonder de Heere Christus, zijn Zoon naar het vlees, Wiens voorbeeld hij was. Hier in Psalm 61 komt David ons voor als een type van Christus. Daar ga ik mee eindigen vanmorgen.

Hij daalde af uit de hemel en kwam terecht in de kloof tussen God en de zondaar. Daar kwamen bij Christus de golven en de baren van Gods toorn over Hem heen. Daar werd Christus de geslagen Steenrots. En hoe overstelpt is de ziel van deze Borg niet geweest? Welk een geschrei klonk uit Zijn mond? In welke grote benauwdheid en angsten der hel is Christus niet geweest? Ik hoor Hem luid schreeuwen: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* Maar juist zo verwierf Hij de verlossing van zo'n ellendige zondaar. Zo nam Hij alle blokkades weg die de verlossing van een zondaar in de weg staan. Zo werd Hij Zelf de Steenrots, de spelonk van Adullam, voor zondaren die benauwd zijn van hart, die een schuldig hart hebben, die in hun ziel zo bitterlijk bedroefd zijn. En Hij roept het zulken toe: *Kom, er is plaats bij Mij, en Ik zal u in de Steenrots stellen*.

Hij komt juist tot die ellendigen. En Hij zegt het met die dierbare belofte: *Gij, verdrukten, door onweder voortgedreven, ongetroosten, Ik zal, o dat heerlijke, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal ze op saffieren grondvesten*. Dwars, dwars door de onmogelijkheden heen zal de Heere dat doen. Dat doen in het leven van allen die het leven, die hun ziel bij het leven niet meer kunnen houden, en die diep als een hulpbehoevende zondaar mogen buigen aan Gods genadetroon, om daar aan Zijn voeten voor het eerst en steeds dieper te gaan leren:

Vaste Rots van mijn behoud
Als de zonde mij benauwt
Laat mij steunen op uw trouw
Laat mij rusten in uw schauw
Waar het bloed door U gestort
Mij de bron des levens wordt

Jezus niet mijn eigen kracht
Niet het werk door mij volbracht
Niet het offer dat ik breng
Niet de tranen die ik pleng
Schoon ik ganse nachten ween
Kunnen redden, Gij alleen

Eenmaal als de stonde slaat
Dat dit lichaam sterven gaat
Als mijn ziel uit d' aardse woôn
Opklimt tot des Rechters troon
Rots der eeuwen in Uw schoot
Berg mijn ziele voor de dood

Amen.